

Újkori tanmese

Volt egyszer egy ágazat. Ez az ágazat elhatározta, hogy segít az embereken, hogy minél egészségesebbek legyenek, jókedvűek és elégedettek. Ha beteg lett valaki, a védőszárnyai alá vette, gyógyította, és lelket öntött a rászorulóba. Kiderült azonban, hogy ez a jótékony tevékenység a sok új károsító anyag, az emberek egészségtelen életmódja, a városiasodás, a sok tartósítószer, valamint az egészségtelen ipari környezet miatt egyre többre kerül. Az ágazat megkérte a munkáját nehezítő ágazatokat, hogy segítsenek rajta. Ez hiba volt, mivel a többiek nagyon hamar kiderítették, hogy az egészségügy egyrészt „bere”, sok kis dolgozó „hasznos” ágazat között, másrészt valószínűleg nem is dolgozik jól, hiszen milyen sok lett a beteg ember! Ezért hát összedugták a fejüket, s megszavaztatták a parlamenttel, kormányokkal, hogy a „pazarló, irracionálisan és szervezetlenül működő” egészségügynek kevesebb pénz is elég. A különbözetet pedig sokkal értelmesebb, fontosabb dolgokra (bankkonszolidációk, kárpótlások, a veszteséges, járulékokat nem rendesen fizető állami vállalatok kisegítése, a futball felvirágoztatása) lehetett fordítani. Mivel az egészségügyi önkormányzat is rosszul gazdálkodott, szerintük a vagyona egy részét is értelmesebb dolgokba lehetett fektetni, sőt egyszerűbb volt az önkormányzatot is megszüntetni, mert úgyis csak butaságokat akartak volna.

De ez nem volt elég, ezért az eladható, nemzetközileg is elismert gyógyszergyárakat praktikusnak tünt (baksis fejében, akár áron alul is) értékesíteni. Mert ugye ez az államnak hasznos, mert a jó (de olcsó) hazai gyógyszereket a „nyugati cégek” vagy megszüntették és saját drágább szereiket hozták be, vagy egyszerűen csak „átcsomagolták, átnevezték”, ami miatt szintúgy drágább lehetett. Ez az államnak jó, mert több adóbevételt biztosít, és ennek úgyis csak töredékét kell az egészségügynek visszaadni.

Bizony, bizony, a szegény, kis egészségügyet jó pénzért azért ki lehet húzni a csávából.

Vegyük rá – mondták az ágazatok –, hogy milliókért az ipari ellenőrző rendszereket használja, amely kötelezi őt, hogy további dolgokat is vegyen meg, s a buta doktorok tanulják csak meg a komputerkezelést, a gazdaságossági számításokat, a cost-benefit elvet. Nem kell az orvosoknak mindig saját szakmájukkal törődni!

A huncut kormányok pedig – rendszerváltás ide vagy oda – kitalálták, hogy miként lehetne még inkább kipróbálni a pénzt ebből a „lyukas zsákából”. (Beletenni aztán végképp nem érdemes semmit, mert úgyis kifolyna belőle!) Ne adjunk éveket dologi fejlesztésre pénzt, csak a minimálisan szükséges béremelésekre! De, hogy ne érje szó a ház elejét, egyes jó barátainkat még jól meglehet fizetni a közös OEP-kasszából (MR, CT stb., diagnosztikai cégek, lobbis), akikre aztán támaszkodni is lehet majd, ha szükséges. A dolgozó, ha nem figyel, nem veszi majd észre, hogy tulajdonképpen az egészségügyi ellátásra egyre kevesebb jut ezzel is.

S hogy a bevásárlóközponti takarítónők fizetésének felét-harmadát kereső, a munka dandárját végző kvalifikált doktorok se ugráljanak, változtatunk úgy a szakmai szabályokon – mondja az állam –, hogy kötelező pénzdíjas to-

vábbképzésekre, felelősségbiztosításokra, esetenként finanszírozhatatlan vállalkozásokba kényszerítjük őket. Azt sugallja, hogy igazoló papír nélkül már nem is értenek a szakmájukhoz (ugyanis, ha nincs róla papírjuk, biztosan ez az igazság).

És akkor jönnek a „rendszerváltáson” meggazdagodott, jótékony, újgazdag politikusbárát cégtulajdonosok, s miután kettőt-hármat még belerúgtak a haldokló egészségügybe, segítő kezet nyújtanak, hogy majd ők megveszik ezt a csódtömeget, és majd megmutatják, hogyan kell ezt csinálni. Természetesen a gazdasági működtetésre alkalmatlan orvosokat, egészségügyi dolgozókat, ha csak lehet, ki kell zárni ebből, mert még elrontják a játékukat.

Egyébként sem értik a lényegét, hiszen ahelyett, hogy örülnének a segítségnek, folyton olyan képtelen dolgokról beszélnek, mint betegellátáshoz való hozzáférés, a területi kapacitáskötelezettség, az ellátás színvonalának megőrzése, a munkakörülmények javítása, az eszközpark kötelező minimumra hozása, meg hogy tisztességes bért a dolgozóknak! Azután azt szeretnék, hogy az kapja a finanszírozást, aki dolgozik, meg a többségi tulajdon maradjon az egészségügy, az egészségügyi dolgozók tulajdonában, és csak nonprofit szervezetet engedélyezzenek a törvényhozók! Kész örület! Láthatóan fel sem fogják, hogy itt csak a gazdaságosság a lényeg. Hiszen bolond az a vállalkozó, aki abba rak pénzt, ami nem hoz hasznot!

Mindenki tudja, hogy túl sok a kórházi ágy, az orvos, a rendelési idő, tehát ha csökkentjük a számukat, nem követ el senki hibát.

Arról már nem is beszélünk – mert nem lehet –, hogy a „polgárok” úgyis hozzáférhetnek a szűkebb egészségügyi ellátáshoz is. Aki meg nem, az igyekezzék polgárrá válni, hiszen ez államunk célja. Minden nagy államban volt selekció, hát most mi is megteremtjük, ezzel is bizonyítva, hogy már utolérjük a fejlett Nyugatot.

Remélem, kedves honfitársak, kollégák, mindenki megérti, hogy most jött el a felemelkedés pillanata. A sokak által már megszületésénél is mostoha gyereknek titulált butuska, naiv egészségügy a kiprivatizálás adta lehetőség után végre a többi felnőtt ágazat közé lesz emelhető.

S ha végre a dolgozók is megértik, hogy működésük alapfeltétele a gazdaságosság, eljön majd az idő, amikor egy kicsit rázós, de hatékony betegszámcsökkentés után végre egy valóban egészséges 45-50 év átlagéletkorú, bár csökkentebb számú, de töretlen „fiatalos” lendületű és hitű népesség fog élni országunkban. A fejlődést akadályozó betegek, öregek, megszabadulva, semmi sem fogja útját állni annak, hogy hipp-hopp már utol is érjük legfejlettebb barátainkat, s velük együtt boldogan éljünk.

Összegzés: A hozzáértők azt mondják, hogy minden társadalom kultúrájának alapvető ismérve, hogyan bánik az elesettekkel, a betegekkel, az öregekkel, a szegényekkel. Szólni kellene, hogy valaki elfordíthatta az irányjelző táblát, mert így a barbárság felé haladunk, nem pedig Európa felé!

Itt a vége, fuss el véle – ha érdemes.

dr. Lehoczy Péter